

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ (Λουκ. η' 41-56)

Ἐκείνο τόν καιρό, πλησίασε τόν Ἰησοῦ κάποιος ἄνθρωπος πού τόν ἔλεγαν Ἰάειρο καί ἦταν ἄρχοντας τῆς συναγωγῆς. Αὐτός ἔπεσε στά πόδια τοῦ Ἰησοῦ καί τόν παρακαλοῦσε νά πάει στό σπίτι του, γιατί εἶχε μια μοναχοκόρη δώδεκα χρόνων, πού ἦταν ἔτοιμοθάνατη. Τήν ὥρα πού ὁ Ἰησοῦς βιάδιζε πρός τό σπίτι, τά πλήθη τόν περιέβαλαν ἀσφυκτικά. Κάποια γυναίκα, πού ὑπέφερε ἀπό αἰμορραγία δώδεκα χρόνια καί εἶχε ξοδέψει ὅλη της τήν περιουσία στους γιατρούς, χωρίς κανένας νά μπορέσει νά τήν κάνει καλά, πήγε πίσω ἀπό τόν Ἰησοῦ, ἄγγιξε τήν ἄκρη τό ρούχου του, κι ἀμέσως ἡ αἰμορραγία της σταμάτησε. Τότε ὁ Ἰησοῦς εἶπε: «Ποιός μέ ἄγγιξε;» Ἐνῶ ὅλοι ἀρνιοῦνταν, ὁ Πέτρος καί ὅσοι ἦταν μαζί του ἔλεγαν: «Διδάσκαλε, οἱ ὄχλοι ἔχουν στριμωχτεῖ κοντά σου καί σέ πιέζουν κι ἐσύ λές ποιός μέ ἄγγιξε;» Ὁ Ἰησοῦς ὅμως εἶπε: «Κάποιος μέ ἄγγιξε, γιατί ἐγώ ἔνιωσα νά βγαίνει ἀπό μένα δύναμη». Μόλις ἡ γυναίκα εἶδε ὅτι δέν ξέφυγε τήν προσοχή του, ἦρθε τρέμοντας κι ἔπεσε στά πόδια του καί μπροστά σ' ὄλο τόν κόσμο τοῦ εἶπε γιά ποιά αἰτία τόν ἄγγιξε κι ὅτι εἶχε γιαιτρευτεῖ ἀμέσως. Ἐκεῖνος τῆς εἶπε: «Θάρρος, κόρη μου, ἡ πίστη σου σέ ἔσωσε· πήγαινε στό καλό». Ἐνῶ ὁ Ἰησοῦς ἀκόμα μιλοῦσε, ἦρθε κάποιος ἀπό τό σπίτι τοῦ ἄρχοντα τῆς συναγωγῆς καί τοῦ λέει: «Ἡ κόρη σου πέθανε· μήν ἐνοχλεῖς πιά τό δάσκαλο». Ὅταν τό ἄκουσε ὁ Ἰησοῦς τοῦ εἶπε: «Ἐσύ μή φοβάσαι, μόνο πίστευε, καί θά σωθεῖ». Φτάνοντας στό σπίτι, δέν ἄφησε κανέναν νά μπεῖ μέσα μαζί του, ἐκτός ἀπό τόν Πέτρο, τόν Ἰωάννη καί τόν Ἰάκωβο, καθώς καί τόν πατέρα καί τή μητέρα τοῦ κοριτσιοῦ. Ὅλοι ἔκλαιγαν καί τή θρηνολογοῦσαν. Ὁ Ἰησοῦς ὅμως τούς εἶπε: «Μήν κλαῖτε· δέν πέθανε, ἀλλά κοιμᾶται». Ἐκεῖνοι τόν περιγελοῦσαν, βέβαιοι πώς εἶχε πεθάνει. Ὁ Ἰησοῦς, ἀφοῦ τούς ἔβγαλε ὅλους ἔξω, ἔπιασε τό κορίτσι ἀπό τό χέρι καί τοῦ εἶπε δυνατά: «Κορίτσι, σήκω!» Τό πνεῦμα της ἐπέστρεψε κι αὐτή ἀμέσως σηκώθηκε. Ὁ Ἰησοῦς τότε διέταξε νά τῆς δώσουν νά φάει. Οἱ γονεῖς της ἔμειναν κατάπληκτοι. Ἐκεῖνος ὅμως τούς εἶπε νά μήν ποῦν σέ κανέναν τί εἶχε γίνει.

Παρακαλεῖσθε ὅπως φυλάγετε τό παρόν ἐντυπο λόγο θρησκευτικοῦ περιεχομένου καί τῶν εἰκόνων

ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟ ΚΑΙ ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΟ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

† Ζ' ΛΟΥΚΑ, Ἀναστασίας ὁσιομάρτυρος
ΚΥΡΙΑΚΗ 29 Ὀκτωβρίου 2017

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ (Γαλ. β' 16-20)

Αδελφοί, εἰδότες ὅτι οὐ δικαιοῦται ἄνθρωπος ἐξ ἔργων νόμου ἐάν μὴ διὰ πίστεως Ἰησοῦ Χριστοῦ, καί ἡμεῖς εἰς Χριστὸν Ἰησοῦν ἐπιστεῦσαμεν, ἵνα δικαιωθῶμεν ἐκ πίστεως Χριστοῦ καί οὐκ ἐξ ἔργων νόμου, διότι οὐ δικαιωθήσεται ἐξ ἔργων νόμου πᾶσα σὰρξ. Εἰ δὲ ζητοῦντες δικαιωθῆναι ἐν Χριστῷ εὐρέθημεν καὶ αὐτοὶ ἁμαρτωλοὶ, ἄρα Χριστὸς ἁμαρτίας διάκονος; Μὴ γένοιτο. Εἰ γὰρ ἂ κατέλυσα ταῦτα πάλιν οἰκοδομῶ, παραβάτην ἐμαυτὸν συνίστημι. Ἐγὼ γὰρ διὰ νόμου νόμῳ ἀπέθανον, ἵνα Θεῷ ζήσω. Χριστῷ συνεσταύρωμαι· ζῶ δὲ οὐκέτι ἐγώ, ζῆ δὲ ἐν ἐμοὶ Χριστός· ὃ δὲ νῦν ζῶ ἐν σαρκί, ἐν πίστει ζῶ τῆ τοῦ υἱοῦ τοῦ Θεοῦ τοῦ ἀγαπήσαντός με καὶ παραδόντος ἑαυτὸν ὑπὲρ ἐμοῦ.

Να υπομένεις την εξουθένωση και την ταπείνωση με αγαθή θέληση για να αποκτήσεις παρησία στο Θεό. Όταν ο άνθρωπος υπομένει κάθε σκληρό λόγο χωρίς να αντιμιλήσει τότε με στεφάνι ἀφθαρτο στεφανούται. Τελειότητα της ταπεινώσεως είναι να δέχεσαι με χαρά κάθε ψεύτικη παρηγοριά. Ο ταπεινός, όταν αδικείται, δεν ταράσσεται ούτε απολογείται. Δέχεται τη συκοφαντία σαν αλήθεια και δεν φροντίζει να πείσει τους ανθρώπους ὅτι συκοφαντήθηκε ἀλλὰ ζητά συγχώρηση.

Αββάς Ισαάκ

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ (Γαλ. β' 16-20)

Αδελφοί, ξέρουμε πώς ο άνθρωπος δεν μπορεί να σωθεί με την τήρηση των διατάξεων του νόμου. Αυτό θα γίνει μόνο με την πίστη στον Ίησοῦ Χριστό. Γι' αυτό κι ἐμεῖς πιστέψαμε στον Ίησοῦ Χριστό, γιὰ νὰ δικαιωθοῦμε με τὴν πίστη στο Χριστό κι ὄχι με τὴν τήρηση τοῦ νόμου· γιατί με τὰ ἔργα τοῦ νόμου δὲ θὰ σωθεῖ κανένας ἄνθρωπος. Ἄν ὅμως, ζητώντας νὰ σωθοῦμε ἀπὸ τὸ Χριστό, βρεθήκαμε νὰ εἴμαστε κι ἐμεῖς ἁμαρτωλοὶ ὅπως οἱ ἔθνικοι, σημαίνει τάχα πὼς ὁ Χριστὸς ὀδηγεῖ σὴν ἁμαρτία; Ὅχι βέβαια! Γιατί, ἂν ὅ,τι γκρέμισα τὸ ξαναχτίζω, εἶναι σὰν νὰ ὁμολογῶ πὼς ἔκανα λάθος ὅταν τὸ γκρέμιζα. Κι ἀληθινά, με κριτήριο τὸ νόμο, ἔχω πεθάνει γιὰ τὴ θρησκεία τοῦ νόμου, γιὰ νὰ βρῶ τὴ ζωὴ κοντὰ στο Θεό. Ἐχω πεθάνει στο σταυρὸ μαζί με τὸ Χριστό. Καὶ δὲ ζῶ πιά ἐγώ, ἀλλὰ ζεῖ στο πρόσωπό μου ὁ Χριστός. Κι ἡ τωρινὴ σωματικὴ μου ζωὴ εἶναι ζωὴ βασιμισμένη σὴν πίστη μου στον Υἱὸ τοῦ Θεοῦ, πού με ἀγάπησε καὶ πέθανε ἐκούσια γιὰ χάρη μου.

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ (Λουκ. η' 41-56)

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἄνθρωπός τις προσῆλθε τῷ Ἰησοῦ ὃ ὄνομα Ἰάειρος, καὶ αὐτὸς ἄρχων τῆς συναγωγῆς ὑπῆρχε· καὶ πεσὼν παρὰ τοὺς πόδας τοῦ Ἰησοῦ παρεκάλει αὐτὸν εἰσελθεῖν εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ, ὅτι θυγάτηρ μονογενῆς ἦν αὐτῷ ὡς ἑτῶν δώδεκα καὶ αὕτη ἀπέθνησκεν. Ἐν δὲ τῷ ὑπάγειν αὐτὸν οἱ ὄχλοι συνέπνιγον αὐτόν. Καὶ γυνὴ οὖσα ἐν ῥύσει αἵματος ἀπὸ ἑτῶν δώδεκα, ἣτις ἰατροῖς προσαναλώσασα ὅλον τὸν βίον οὐκ ἴσχυσεν ὑπ' οὐδενὸς θεραπευθῆναι, προσελθοῦσα ὀπισθεν ἤψατο τοῦ κρασπέδου τοῦ ἱματίου αὐτοῦ, καὶ παραχρῆμα ἔστη ἡ ῥύσις τοῦ αἵματος αὐτῆς. Καὶ εἶπεν ὁ Ἰησοῦς· Τίς ὁ ἀψάμενός μου; Ἀρνούμενων δὲ πάντων εἶπεν ὁ Πέτρος καὶ οἱ σὺν αὐτῷ· Ἐπιστάτα, οἱ ὄχλοι συνέχουσί σε καὶ ἀποθλίβουσι καὶ λέγεις τίς ὁ ἀψάμενός μου; Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν· Ἦσατό μου τις· ἐγὼ γὰρ ἔγνωνα δύναμιν ἐξελθοῦσαν ἀπ' ἐμοῦ. Ἴδοῦσα δὲ ἡ γυνὴ ὅτι οὐκ ἔλαθε, τρέμουσα ἦλθε καὶ προσπεσοῦσα αὐτῷ δι' ἣν αἰτίαν ἤψατο αὐτοῦ ἀπήγγειλεν αὐτῷ ἐνώπιον παντὸς τοῦ λαοῦ, καὶ ὡς ἰάθη παραχρῆμα. Ὁ δὲ εἶπεν αὕτῃ· Θάρσει, θύγατερ, ἡ πίστις σου σέσωκέ σε· πορεύου εἰς εἰρήνην. Ἐτι αὐτοῦ λαλοῦντος ἔρχεται τις παρὰ τοῦ ἀρχισυναγωγίου λέγων αὐτῷ ὅτι τέθνηκεν ἡ θυγάτηρ σου· μὴ σκύλλε τὸν διδάσκαλον. Ὁ δὲ Ἰησοῦς ἀκούσας ἀπεκρίθη αὐτῷ λέγων· Μὴ φοβοῦ· μόνον πίστευε, καὶ σωθήσεται. Ἐλθὼν δὲ εἰς τὴν οἰκίαν οὐκ ἀφῆκεν εἰσελθεῖν οὐδένα εἰ μὴ Πέτρον καὶ Ἰωάννην καὶ Ἰάκωβον καὶ τὸν πατέρα τῆς παιδὸς καὶ τὴν μητέρα. Ἐκκλιον δὲ πάντες καὶ ἐκόπτοντο αὐτήν. Ὁ δὲ εἶπε· Μὴ κλαίετε· οὐκ ἀπέθανεν, ἀλλὰ καθεύδει. Καὶ κατεγέλων αὐτοῦ, εἰδότες ὅτι ἀπέθανεν. Αὐτὸς δὲ ἐκβαλὼν ἔξω πάντας καὶ κρατήσας τῆς χειρὸς αὐτῆς ἐφώνησε λέγων· Ἡ παῖς, ἐγείρου. Καὶ ἐπέστρεψε τὸ πνεῦμα αὐτῆς, καὶ ἀνέστη παραχρῆμα, καὶ διέταξεν αὐτῇ δοθῆναι φαγεῖν. Καὶ ἐξέστησαν οἱ γονεῖς αὐτῆς. Ὁ δὲ παρήγγειλεν αὐτοῖς μηδενὶ εἰπεῖν τὸ γεγονός.